

GS 167

Anton

eller

Ödets Underbara Skickelse.

Wisa

ur

Sjömanslifwet.

(Tredje upplagan.)

SEECASOM.

Författare:

J. G. CARLÉN.

Förläggare:

ALB. BONNIER.

långe nedåt tränga gränden
till briggen sig begaf . . .
"Gud låte inte skeppet
"för stormen gå i qwas!"

Till westan vinden vändt sig
och börjat frifla opp
och wimpeln blåste glädtigt
på mastens smädra topp.
Allt war nu i sin ordning
med papper och med frakt.
"I eftermiddag gå wi!"
kaptenen hade sagt.

Besättningen war mönstrad,
och alle man på däck;
buteljen till traktering
kaptenen lät bli lād:
hans unga dotter kommit
om bord på briggen nyss,
att pappa ge som wanligt
sin sista affledskys.

Mamsell Sofi war wacker —
ja, Anton hållit wad
att hennes like fans ej
i hela Stockholms stad.

beslöt för godt att icke
tillbaka sig bege:
mamsell Sofi han tordes
ej mera återse.

Så gick han till kaptenen,
men tveksam i sitt hopp:
"Kapten . . . jag ber ödmjukast . . .
"ad, ta ej illa opp —
"om, nu det wore möjligt
"att bli från hyran fri
"Ja, det är wißt mitt allwar,
"och intet raljeri!

"Ett skepp från Gesle ligger
"just nu på reddan här,
"till Kanton destineradt;
"och der en landsman är,
"som wille hem tillbaka
"och ingen hyra ha
"Om wi nu finge byta,
"det passade så bra!

"Att se sig kring i werlden,
"är nyttigast ändå.
"Men det jag wet, att aldrig
"jag så'n kapten kan få!"

densamme glade toker,
som jemt wid lustigt mod
gick främst i alla upptåg,
när resan dem bestod.

Ja, linien wardt passerad
förutan masttoppi,
Neptunus med sin hofstat
sick qwar i djupet bli:
mamsell Sofias ögon
för Anton trollat bort
kostym och twål och rakknif
och allt af samma sort.

"Hur är det fatt, din byting?
"Du jemt ju tadtas af!
"Hwad är det för en kultje
"som fört ditt mod i qwas?"
Men på kaptenens frågor,
hur än han slog omkring,
försäkrade dock Anton
att det war "ingenting."

Till Rio ankom briggen;
och nyss man hade lagt
sig der i hamn, när Anton
en qwällstund, stadd på wakt,

Men aldrig wadraft war hon,
der nu hon gick så fin
och bjöd ur lilla handen
per man en bombert win.

Så brunt som haselnöten,
när den till mögnad går,
så glänste i små lodar
kring paman hennes hår;
och sem två klara stjernor
på himmelen den blå
så lysse hennes ögon,
och lika mildt och så.

Som sagdt: hon gick kring däck
och log så ljukt och godt.
Men Antons hufwud hwälfde
en enda tanke blott,
tilldes hans arma hjerta
wardt både kallt och hett . . .
Nej, sådan nått Guds engel
han aldrig hade sett!

Helt blyg han stod wid spelet
med hatten i sin hand,
till sinnet lifsom fångslad
i blomster-wela band.

Mot honom slidan trädde —
hans kind blef då så röd,
ja, rödare än winet,
som "engeln" honom bjöd.

Allt högre sjöng nu vinden
i tadel och i tåg
till maningar åt briggen,
der swajande han låg.
Ur faderliga samnen
sprang slidan med ett hopp
i land med affledskysen —
och anslaret gick opp.

De hvita seglens dufar
sig fyllde innan kort
och swängde rår och gafflar
mot fjerran länder bort.
Sof på stranden ensam
stod qvar — och det var wist
att hon förswann ur sigte
för Anton aldrig sist.

"Må Gud nu vara nådig
"och äfwen denna gång
"ge pappa lydlig resa,
"men icke alltför lång!"

bad slidan i sitt hjerta;
och hem hon wände om,
att räkna alla dagar
tills pappa återkom.

Då såg hon ju som wanligt
och efter sitt behag
så många wadra afser
af allehanda slag.
Och nu, se'n nattens slöja
sig bredt kring stad och land,
hon drömde blott om skalar
och klädningstyg och band.

Med Antons drömmar war det
helt annorledes fatt,
der wemodsfull i hågen
på briggens däck han satt
och såg långs utåt hafwet
hur wägens lösa skum
sig hwälsde jemt och hwälsde
kring ständigt öde rum.

För hwarje sol, som sänkte
sitt klot i djupet ner,
blef sinnet mera tankfullt;
och snart han war ej mer

En tår sig smög i ögat . . .
"Må, gör hwad helst du vill:
"ja, res, min käre Anton —
"du har mitt lof dertill!"

Att pröfwa nya öden,
med sorgen i sin själ,
tog Anton straxt derefter
från sin kaptens farväl.
Och se'n, när Gustaf Wase
till Sverige kom igen,
såg Antons gamla moder
blott "penningbref" med den.

Men längre ut i werlden
han sjelf sig nu begaf.
Gick han emot sin lycka?
Gick han emot sin graf?
Dei wiste den allena,
som hwälsfwer i sin hand
såväl en menstolefnad
som hwarje minsta grand.

Kring Stockholm framslög hösten,
och några år gått om,

och många klara tårar
den stadens Anton sett
med sina egna blandas,
när ut han sig begett.

Men Anton alltid kommit
helsbregda hem ändå;
och allt märkwärdigt småplock,
som han sig kunnat få,
på släpet sedan ställdes
och lyfte der så grant —
men bambu-skrinet gömde
hans första silfverflant.

Och kammarns hela långvägg
war strad rundtomkring
med snäckor och koraller
och andra rara ting:
bakom den lilla spegeln
sågs en "förgiftad" pil,
och närmst wid taket hängde
en trasig krokodil.

Allena satt nu gumman,
sunderfam wid sitt garu,
och spejade i fönstret
hur hennes enda barn

der gingo roddarbåtar
med granna damer i,
och en och annan fästnings
flög glänsande förbi.

Det lifligt war kring stranden:
på många herrans år
seglaten icke öppnats
så tidigt någon vår.
Och fartyg efter fartyg
gled lätt och lustigt ut,
att komma hem tillbaka
förrn sommarn tagit slut.

Men från sin gamla moder
den unge Anton gick,
och mången hjertlig önskan
han med på resan fick.
Hans far, en fattig båtsman,
låg nu i grafven dödd;
och nittonåra gossen
war gummans enda stödd.

Han från den gamla farit
så mången gång sin los:
i fyra år han redan
haft hyra som matros;

när åter från en resa
tillbaks kaptenen kom.
I sällskap med sin dotter
på Skeppsbron nu han gick;
uppå Katrina kyrktorn
föll solens sista blick.

Då trädde ur sin julle
en sjöman rasst på strand
och kom så fryntligt mot dem
med hatten i sin hand.
"Jag är väl ej igenkänd . . . ?"
'Hvad . . . Anton — är det du!
'Nå, käreste min gosse,
'hur är det med dig nu?

'Du är väl redan styrman,
'det kan jag nog förstå?
"Ja," sade Anton glädtigt,
men rodnande ändå,
"det har jag också varit
"och nu jag är kapten,
"och kommer sist från Boston
"med briggen min Siren."

'Kapten — åh, fan . . . ursäkta . . .
'nå, lyda till . . . herr . . . bror!

Det war, minsann, att styra
 sin kurs för säkert ror!
 Bjud nu din arm åt tösen:
 du går med förlig wind . .
 kors, sådan tofig sjäper,
 som blir så röd om kind!"

Och nästa dag gaf Anton
 ett dundrande kallas,
 der till kaptenens ära
 man tömde mångt glas.
 Men knappt war wären inne
 och segelleden fri,
 än Anton gick till ankars
 i brudsäng hos Sofi.

—•••••

Sjunges som: "Dör, sjöman", Liffen sade,
 "jag wille öfwer sjön!"

eller: Rung Ring han satt i högban
 om julen och drack mjöd.

På Stockholms redd wid Skeppsbron,
 och lätt förtöjd från land,
 låg briggen Gustaf Wasa
 med landgång lagd på strand.
 Kaptenen bortströf swetten
 från wäderbiten kind;
 sin last han redan stuswat,
 och wäntade på wind.

Mot husens blanka fönster
 brann solens eld så klart,
 i strömmen hwälsde isen
 med strid och häftig fart;